

— Пази се само да ти не вземе капата, — рекълъ най-стариятъ дяволъ, — защото, хемъ робъ ще му станешъ, хемъ много тайни ще му изкажешъ.

— Леле Боже! — казалъ дѣдо Божилъ и се прекръстилъ.

А въ това време клонитѣ на върбата припращѣли и дяволитѣ се разбѣгали кой на кждето видѣлъ. Защото отъ кръста и отъ Божието име тѣхъ ги било страхъ.

Дѣдо Божилъ се впусналъ тичешкомъ назадъ, падалъ, ставалъ, пристигналъ въ кѣщи бледъ като мъртвецъ.

— Какво ти е, бре старче? — попитала го бабата.

А той само се прекръстилъ и рекълъ:

— Каквото има да стане, ще стане!

Рано на другия день дѣдо Божилъ впрегналъ воловетѣ си и отишелъ на нивата да оре. Изкаралъ една бразда, две бразди — не върви равно. А той какво — оре, ама очитѣ му сѣ играятъ насамъ, нататѣкъ — да види отъ кжде ще му дойде злото.

По едно време изъ храститѣ изскочило едно момченце съ торбичка на рамо.

— Дѣдо, намѣрихъ една луличка, да не е твоя?

Дѣдо Божилъ разбралъ, че стои лице съ лице съ самия дяволъ и си рекълъ:

— Ще му взема капата, па каквото ще да стане.

Момчето мислило, че старецътъ не дочува, та викнало по-високо:

— Дѣдо, намѣрихъ една луличка, да не е твоя?

— Я дай да я видя, дѣдовото, — рекълъ дѣдо Божилъ, — може и моя да е.

Момченцето приближило стареца и му подало лулата. А дѣдо Божилъ протегналъ ржка, ужъ да вземе лулата, па дрѣжъ — вземалъ му капата.